

כהן גדול פרק שני סנהדרין

מוגש מאת 'הקו החרדי'

- שָׁקַר הַחֵן וְהַכֵּל הַיָּפִי אִשָּׁה יֵרָאֵת יְהֵנָּה הִיא תִּתְהַלֵּל**
- א. מרבי יונתן א. שָׁקַר הַחֵן זֶה יוֹסֵף, וְהַכֵּל הַיָּפִי - זֶה בּוֹעֵז, יֵרָאֵת ה' הִיא תִּתְהַלֵּל - זֶה פִּלְטֵי בֶן לִישׁ.
- ב. שָׁקַר הַחֵן - זֶה דוֹרוֹ שֶׁל מֹשֶׁה, וְהַכֵּל הַיָּפִי - זֶה דוֹרוֹ שֶׁל יְהוֹשֻׁעַ, יֵרָאֵת ה' הִיא תִּתְהַלֵּל - זֶה דוֹרוֹ שֶׁל חֻזְקִיָּה.
- ג. שָׁקַר הַחֵן - זֶה דוֹרוֹ שֶׁל מֹשֶׁה וַיְהוֹשֻׁעַ וְהַכֵּל הַיָּפִי זֶה דוֹרוֹ שֶׁל חֻזְקִיָּה, יֵרָאֵת ה' הִיא תִּתְהַלֵּל - זֶה דוֹרוֹ שֶׁל רַבִּי יְהוּדָה בְּרַבִּי אֵילְעָאִי.
- אמרו על ריב"א שהיו ששה תלמידים מתכסין בטלית אחת ועוסקין בתורה.

- משנה.** מת לו מת - אינו יוצא מפתח פלטרין שלו.
- ר"י: אם רוצה לצאת אחר המיטה - יוצא, שכן מצינו כדוד שיצא אחר מיטתו של אבנר, שנא' והמלך דוד הלך אחר המטה' אמרו לו: לא היה הדבר אלא לפי שאת העם, וכשמברין אותו כל העם מסובין על הארץ, והוא מיסב על הדרגש.
- תנו רבנן: מקום שנהגו נשים לצאת אחר המיטה יוצאות, לפני המיטה יוצאות. לעולם נשים לפני המיטה יוצאות, שכן מצינו כדוד שיצא אחר מיטתו של אבנר, שנאמר והמלך דוד הלך אחר המטה.
- אמרו לו: לא היה הדבר אלא לפי שאת העם, ונתפייסו. שהיה דוד יוצא מבין האנשים ונכנס לבין הנשים, ויצא מבין הנשים ונכנס לבין האנשים, ונידעו כל העם וכל ישראל... כי לא היתה מהמלך להמית את אבנר ויבא כל העם להכרות את דוד, כתיב להכרות וקרינן להכרות, בתחלה - להכרותו, ולבסוף - להכרותו.
- מרבי: מפני מה נענש אבנר מפני שהיה לו למחות בשאול ולא מיחה.
- ר"י: מיחה, ולא נענה.
- ושניהם דרשו ויקנן המלך אל אבנר ויאמר הפמות נבל ימות אבנר ידך לא אסרות ורגליך לא לנחשתים הגשו מדוע לא מחית? כנפול לפני בני עולה נפלת! ולא נענה, מתמה: הפמות נבל ימות? ידך לא אסרות ורגליך לא לנחשתים הלא מחית ומדוע כנפול לפני בני עולה נפלת? נענש ששהא מלכות בית דוד שתי שנים ומחצה.
- רב"י: למ"ד מיחה
- וכשמברין אותו כל העם מסובין על הארץ והוא על הדרגש.

מאי דרגש? [מזל או עור]

- א. עולא: ערסא דגדא. [מיטה למזל ולא לשימוש] שאם יש דבר שאינו יושב עליו וכעת יישב? שזו אבילות - שהרי זה כמו אכילה ושתייה, שכעת מאכילים אותו סעודת הבראה ואין להקשות מהך דדרגש א"צ לכפותו, אלא זוקפו. ואם הוא יושב עליו הרי צריך לכפותו כדתניא: כל המטות שיש לו בבית הוא כופה! ודחי - מירי דהוה אמטה מיוחדת לכלים. שא"צ לכפותה.
- אלא כך קשה דארשב"ג: דרגש - מתיר קרביטין והוא נופל מאיליו, והרי במיטה העשויה למזל אין קרביטין?!
- ב. מר' תחליפא: שהיה מצוי בשוקי רצועות דרגש - מימת עור. עורו מעל המסגרת וא"א להפכו ר"י: מיטה הסריגה בתוך העץ ודרגש הסריגה כלולאות המחוכרות ואין לומר: שההכרל שדרגש סירונו מתוכו, מטה - סירונו מעל גבה.
- שהרי תנו: כלי עץ מאימתי מקבלין טומאה? המטה והעריסה - משישופם בעור הדג. ואי מטה מסורגת מעל גבה למה לשוף את העץ הא העור מחפה אותו.
- מריב"ל: הלכה כרשב"ג - שמתיר קרביטין.
- ריב"א: מטה שנקליטיה יוצאין - זוקפה, ודיו. אבל במיטה רגילה כרשב"ג

- משנה.** ומוציא למלחמת הרשות על פי בית דין של שבעים ואחד, ופורץ לעשות לו דרך, ואין ממחה בידו. דרך המלך אין לו שיעור. וכל העם בוזיזין ונותנין לו, והוא נוטל חלק בראש.
- אף דבבר תנינא אין מוציאין למלחמת הרשות אלא ע"פ ב"ד של שבעים ואחד! דשנה כל דיני המלך שנה גם: שמוציאין למלחמת הרשות. כל האמור בפרשת מלך - מלך מותר בו. פרשה זו רק לאיים שום תשים עליך מלך שתהא אימתו עליך.
- רב - משמאל: רב

כהן גדול פרק שני סנהדרין

מוגש מאת 'הקו החרדי'

כתנאי ר' יוסי כל האמור בפרשת מלך - מלך מותר בו, ר"י: פרשה זו נאמרה רק לאיים- שום תשים - שתהא אימתו עליך. וכן ר"י שלש מצות נצטוו ישראל בכניסתן לארץ א. להעמיד להם מלך, ב. ולהכרית זרעו של עמלק, ג. ולבנות להם בית הבחירה. רבי נהוראי לא נאמרה פרשה זו אלא כנגד תרעומתן ואמרת אשימה עלי מלך. תניא, רבי אליעזר זקנים שבדור שאלו כהוגן תנה לנו מלך לשפטנו, אבל עמי הארץ שבהן קלקלו, והיינו גם אנחנו ככל הגוים ושפטנו מלכנו וגו' תניא, רבי יוסי תחילה להעמיד להם מלך - כי יד על כס יה מלחמה לה' בעמלק, כסא היינו מלך, דוישב שלמה על כסא ה' למלך. ואח"כ להכרית זרעו של עמלק. - והניח לכם מכל איביכם וגו' והיה המקום אשר יבחר ה' ואח"כ בית המקדש ויהי כי ישב המלך דוד בביתו וה' הניח לו מסביב, וכן ויאמר המלך אל נתן הנביא ראה נא אנכי יושב בבית ארזים וגו'.

מלכותו של שלמה המלך

ריש לקיש: בתחילה מלך שלמה על העליונים שוישב שלמה על כסא ה', ולבסוף מלך על התחתונים רדה בכל עבר הנהר מתפסח ועד עזה. רב ושמואל נחלקו: אי תפסח בסוף העולם ועזה בסוף העולם, או תפסח ועזה ביחד יישבו וכשם שמלך על תפסח ועל עזה - כך מלך על כל העולם כולו, ולבסוף מלך רק על ישראל, דאני קהלת הייתי מלך על ישראל, ולבסוף מלך רק על ירושלים, דברי קהלת בן דוד מלך בירושלם ולבסוף מלך רק על מטתו, דהנה מטתו של שלמה וגו', ולבסוף מלך רק על מקלו, דזה היה חלקי מכל עמלי. רב ושמואל חלקו: אי מקלו, או גונדו [טלית או כוס]. ואם חזר למלוך מלך הדיוט ומלך, או לא חזר למלוך מלך והדיוט. וחלקו

